

Anders

Anders, 11 år, 5. klasse

Lugten af støv og gammelt papir hang i stuen, mens Anders stod på en vakkelvorn taburet, og tog den ene bog efter den anden ned fra hylden. Han skulle nemlig bruge mange. Omme bag et par velvoksne pottedplanter var der påbegyndt et større byggeri med gamle falmede bøger, der skulle ende med at blive et fort til Anders' transformers. Inde fra spisestuen kunne han høre dæmpede stemmer. Det var hans far og mor, der havde besøg af en fra arbejdet. Det gav et sæt i ham, da en af bøgerne faldt ud af hans favn og ramte gulvet med et smæld. Anders kiggede straks hen mod døren til spisestuen, men der kom ikke nogen reaktion derindefra. Så han kiggede ned på bogen. Den var gammel og slidt og var landet, så den var slået op på en side med et billede af en lille dreng og en lille pige, der gik på en sti i skoven sammen. Anders kravlede forsigtigt ned og begyndte at bladre bogen igennem fra det ene fantastiske billede til det andet. Der var tegninger af kæmper, dansende dværge, prinser med sværd og dyr der talte med mennesker. Illustrationerne var gode. Og meget livagtige. Han kunne godt læse, men ville hellere selv finde på historier, så det sad han og gjorde i lang tid. Indtil han kom til den side, hvor heksen var. Hun stod inde i en lille hytte, og rørte i en stor gryde. Bag hende var en stor ovn, og Anders kunne lige ane at der lå et barn derinde. Et barn der lå og skreg. Heksen var grim og ækel, og hun stirrede direkte ind i Anders' øjne. Anders brød sig ikke om den måde hun kiggede på ham på, og lige pludselig var han ikke i tvivl om, at hun ikke bare gloede tomt ud i luften. Hun stirrede på ham, på Anders. Hun kunne se ham. Han mærkede sit hjerte slå hurtigere, og da han hørte gulvbrædderne knirke bag sig, for han sammen med et sæt. Der var ingenting, men da han så tilbage i bogen igen, var det som om heksen var kommet tættere på. Som om hun var på vej ud af bogen. Ud til ham. Anders smed bogen fra sig og løb så hurtigt han kunne op på sit værelse og smækkede døren. Der sad han grædende og krøb sammen i et hjørne, indtil hans mor fandt ham en evighed senere.

Lige siden den dag har Anders haft mareridt om hekse. Hans mor og far siger, at de ikke findes i virkeligheden, men nogen gange når han ligger helt alene i mørket uden at kunne sove, er det ikke nemt at være så skræmsikker. Hver gang det gamle hus giver en lyd fra sig, lyder det som en gammel heks, der kagler. Når Anders' mor trøster ham om natten, efter at han er vågnet badet i sved og med et forstummet skrig på læberne, siger hun altid, at han bare skal lukke øjnene og tælle til ti, hvis der er noget han er bange for. Så skal alt det uhyggelige nok forsvinde.

For det meste tænker Anders på drager i stedet for på hekse. Farvestrålende drager med lange haler, der snor sig oppe på en klar, blå himmel. Sidste år skulle hans klasse lave en drage af en plasticpose i sløjd, og da Anders fik fri fra skole, brugte han hele den eftermiddag på at flyve med drage sammen med Kristoffer og Sofie. Vinden var god den dag, og han kunne slet ikke tage øjnene fra dragen, der boltrede sig i den kraftige blæst. Da de andre skulle hjem, blev Anders ved lidt endnu, og det endte med, at han kom for sent hjem til aftensmad med røde kinder og øjne der strålede. Snart efter fik den gule plasticposedrage følgeskab af mange andre drager i forskellige former og farver, og Anders bliver hele tiden bedre og bedre til at bygge dem. Hele hans værelse flyder med bambuspinde, halvfærdige tegninger og drager som hænger ned fra loftet. Men det er ikke sådan, at han samler på dragerne og gemmer dem væk i skabe og i mørke kroge. Han bygger dem for at flyve med dem. Nogle gange, hvis det er rigtig vildt blæsevejr, kan han finde på at give slip på linen, og se vinden føre dragen længere og længere bort, højere og højere op, indtil den til sidst er helt ude af syne. Måske er det på grund af dragerne, at han gerne vil være pilot. Fordi han vil være ligesom dem.

Nogle gange når Anders ligger på en bakkeskråning med armene bag hovedet og kigger op mod himlen, tænker han på, hvor fantastisk det ville være at sidde i sin egen flyvemaskine deroppe. Han ville kunne se alting deroppefra, og alle andre ville være helt små. Og han ville kunne flyve lige derhen, hvor han havde lyst til. Så ville han tage sine venner med ud i den vide verden.

Snefnuggene fæg dovent hen over skolegården i den klare middagssol, og over det hele lød hvin og jubelskrig, mens børnene væltede sig rundt i den nyfaldne sne. Anders lå på ryggen med ansigtet vendt mod den frostklare himmel, mens Kristoffer med voldsom iver var i færd med at fylde hans vinterjake med sne, mens han skar de særeste ansigter. Anders grinede og vred sig i snedriften, og da Sofie med et stort smil tværede en håndfuld sne ud i ansigtet på ham, lovede han dem begge en grusom hævn, men han kunne stadig ikke holde op med at le. I det øjeblik kastede Sofie pludselig og tilsyneladende uden nogen grund en snebold i hovedet på Mark, den nye dreng i klassen, der stod og skuttede sig for sig selv i et hjørne. Først så han arrig ud, men han kom tøvende over til dem, da Sofie gjorde tegn. Fra den dag var de fire bedste venner. Efter skole tog de over til kælkebakken, og de blev der helt, til det blev mørkt. Det var en magisk dag. De kælkede om kap ned ad skråningen, lavede engle i sneen, og udkæmpede århundredets sneboldkamp. De lo, svedte og klappede hinanden på skuldrene. De delte en udmattet Marsbar, Mark havde i lommen, inde i den hule de havde bygget i en snedrive og Kristoffer viste det trick, hvor han tryller en crepepapirslange frem fra en dåse. Da Anders med stor appetit slubrede aftensmaden i sig den aften, vidste han, at han aldrig nogensinde ville få så gode venner, som dem han havde lige nu.

Nogle gange skal Anders have sin lillesøster Emma på otte med og passe hende, når han er sammen med sine venner. Det er fordi hans forældre arbejder så meget. Han ved ikke helt, hvad det er de laver, men det er i hvert fald vigtigt. Han lader af og til som om, det er vildt irriterende at have Emma med på slæb, og han kan godt finde på at brokke sig over det til sine venner, men i virkeligheden kan han ret godt lide at lege med hende. Selvom hun ikke er så gammel, er hun god til at finde på ideer. Nogen gange får hun også lov til at hjælpe ham med at lave drager, og på den sidste han lavede, malede hun en prinsesse med tylskørt og det hele. Emma er vild med prinsesser. Anders har ikke fløjet med den endnu, for han synes, det er en lille smule pinligt, at han leger med sin lillesøster, men han synes egentlig at hendes tegning er ret god.

Hanne tog en bid af det røde æble, og smilede til Anders, der sad mellem sine forældre på den anden side af bordet. Så tog hun atter ordet. "Anders er som sagt en meget intelligent dreng. Han har utrolig nemt ved at forstå og lære tingene, og der er enormt meget potentiale i ham. Som jeg sagde til sidste forældresamtale, tror jeg virkelig, han kunne drive det vidt". Her holdt hun en kort pause og så et kort øjeblik bekymret på Anders, og med et lille suk rettede hun igen opmærksomheden på hans far og mor. "Det er dog et problem, at han ikke synes at være så motiveret og fokuseret i undervisningen, og han udnytter ikke sit potentiale fuldt ud. Det er virkelig en skam. Måske keder han sig, fordi han er på et langt højere niveau end resten af klassen". Pause. Hannes lange negle klikkede mod bordpladen. "Har I overvejet at lade ham rykke en klasse op? Hvis I er interesserede, er der også mulighed for, at jeg kunne have et par ekstra privattimer med Anders om ugen. Jeg tror virkelig, han ville have rigtig godt af det. I kan jo tænke over det". Anders' far svarede, at det ville de helt bestemt gøre, og rejste sig op for at give hånd. Men Hanne var ikke færdig. Hun smilede atter til Anders, med skuffede og bebrejdende øjne, så Anders krøb sammen på den store stol. "Et andet problem er, at Anders ikke i tilstrækkelig grad får lavet sine lektier. Min vurdering er, at han bruger alt for meget tid sammen med sine venner. De trækker ham ned, og det er ærligt talt synd for ham. For han er en meget dygtig dreng, og jeg er meget glad for at have ham i klassen. Jeg glæder mig til at følge hans udvikling på nær hånd". Forældrene nikkede lyttende og takkede hende for mødet. Anders åndede lettet op, da døren til lærerværelset omsider smækkede bag dem. Han trængte til frisk luft. Hans far lagde en anerkendende hånd på hans skulder og gav den et klem.

Anders har altid haft det nemt i skolen, og han lærer hurtigt nye ting. Han elsker, når klassen har quizzer til juleafslutningen og sådan noget, og hans hold vinder næsten altid. Hans klasselærer Hanne er ret vild med ham, og det har han det både godt og skidt med. Det er på den ene side ikke særlig rart at være lærerens yndling, for hun fremhæver ham altid over for de andre i klassen. Især på bekostning af Mark. På den anden side er det rart at få ros og få at vide, at der er noget han er god til. Selvom Anders aldrig rigtig har brudt sig om Hanne, kan hun også være meget sød, og når hun siger noget, kan det nogle gange være svært ikke at give hende ret. I virkeligheden er han lidt bange for hende, for hun kan få ham til at gøre ting, han inderst inde ikke har lyst til.

Fordi Anders' forældre arbejder meget og skal til så mange møder, er det ikke altid, de har tid til at snakke med ham og hans lillesøster. Den dag han lavede sin første drage, ville han gerne have haft sin far med ud og flyve med den, men han havde ikke tid. Hans far kastede ikke engang et enkelt blik på dragen. Men når Anders har fået ros i skolen, vil de gerne snakke med ham. Især hvis han har fået gode kommentarer til en stil eller har fået alle rigtige i en matematikprøve. Engang skrev Hanne på bagsiden af en stil, han havde lavet, at hun aldrig før havde læst en så "velskrevet og vidende" stil fra en på hans alder. Den dag snakkede Anders med sin far hele dagen, mens Anders hjalp ham med at sortere papirer på kontoret.

Om de bedste venner i verden...

Kristoffer: Kristoffer er Anders ældste ven, og han har kendt ham lige siden børnehaven. Han er nok også hans bedste ven. Nogle gange kan det godt være irriterende, at han ikke kan tage ret mange ting alvorligt og skal lave grin med alting. Især i skolen kan det godt være lidt træls. Men han er stadig Anders' bedste ven. Kristoffer er altid god at snakke med, og Anders tør betro ham ting, han ikke ville sige til andre. Når man er ked af det, kan Kristoffer næsten altid få én i godt humør igen. Han er fuld af sjove indfald, og man keder sig aldrig sammen med ham. Især ikke når han laver trylletricks. Kristoffers far er død, men Anders har aldrig rigtig snakket med ham om det. Det er sådan noget, som alle ved, men ingen nogensinde taler direkte om. Kristoffer har fået en ny far, men han er ikke særlig rar, så for et par år siden besluttede Anders og Kristoffer at rejse væk fra det hele. De pakkede en vadsæk med chokoladekiks, Jolly Cola'er og Anders And blade og vandrede en hel varm sommerdag langs de gamle togs Skinner. De to drenge snakkede og lo, følte sig frie og holdt pauser liggende side om side på jernbaneskråningen. Til sidst gik de selvfølgelig hjem igen, da det blev mørkt, men det var som om Kristoffer var lidt skuffet, kunne Anders mærke. Som om han havde ment det sådan for alvor.

Mark: Selvom Mark ikke er særlig kvik og nogle gange har brug for hjælp, er Anders glad for at være venner med ham. Han er smadderflink og sjov at lege med. Hvis han bliver drillet, kan han godt gå amok og blive vildt hidsig, og det er vist også derfor, han har skiftet skole en del gange. For et halvt år siden flyttede han og hans forældre til byen, fordi han ikke måtte gå på sin gamle skole mere. Men hvis man er venner med ham, er han bare ligesom alle andre. Så er han oven i købet ret stærk og stor af sin alder, og han gør meget ud af at passe på de andre. Det synes Anders er lidt sjovt, især fordi han ved, at det i virkeligheden mest er de tre andre, der passer på Mark, for at han ikke skal komme i problemer. Alligevel er det ret rart at blive bakket op af Mark, hvis nogen af de store skulle være efter én. Mark kan godt lide at male små tinfigurer derhjemme. Han er ikke særlig god til det, men han har en masse af dem. Nogle gange, når de to er hjemme ved Mark, så stiller han sine figurer op, mens Anders finder på historier om dem. På den måde kan de få hele eftermiddage til at gå. Mark kommer for det meste med ideer til, hvad der skal ske, mens han ligger smilende med hovedet på albuerne, og Anders koncentreret fortæller med en lille ridder i den ene hånd og en drage i den anden.

Sofie: Anders elsker at være sammen med Sofie. Hun er god til at finde på lege, og det er aldrig kedeligt at være sammen med hende. For det meste tænker han slet ikke over, at hun er en pige, og hun er nok den modigste af de fire. Hun er også den hurtigste og den, der er bedst til at klatre i træer. Hun kan også slå dem alle sammen i fodbold, det er hun vildt god til. Det er også meget rart at have Sofie ved sin side i skolegården, for hun svarer næsten altid igen, hvis der er nogen, der driller en af de andre. En dag i sommerferien havde Anders og de andre aftalt at mødes og bygge på hulen i skoven, men Anders og Sofie kom langt før de andre. Det var tidlig morgen, og de to sad sammen oppe i hulen, mens der langsomt kom liv i skoven omkring dem, og solen begyndte at sende sine første stråler ned gennem trætoppene. Anders fortalte en historie om en pigeridder, der kæmpede mod et grusomt monster, og Sofie lyttede.

Stikord til Anders

Klassens kvikke dreng

Drømmer og fantast

Flyver med drager og finder på historier

Har det dobbelt med at være lærerens yndling

Ønsker at gøre sine forældre stolte og få deres opmærksomhed

Bryder sig ikke om Hanne

Lider af mareridt om Heksen

Om scenariet:

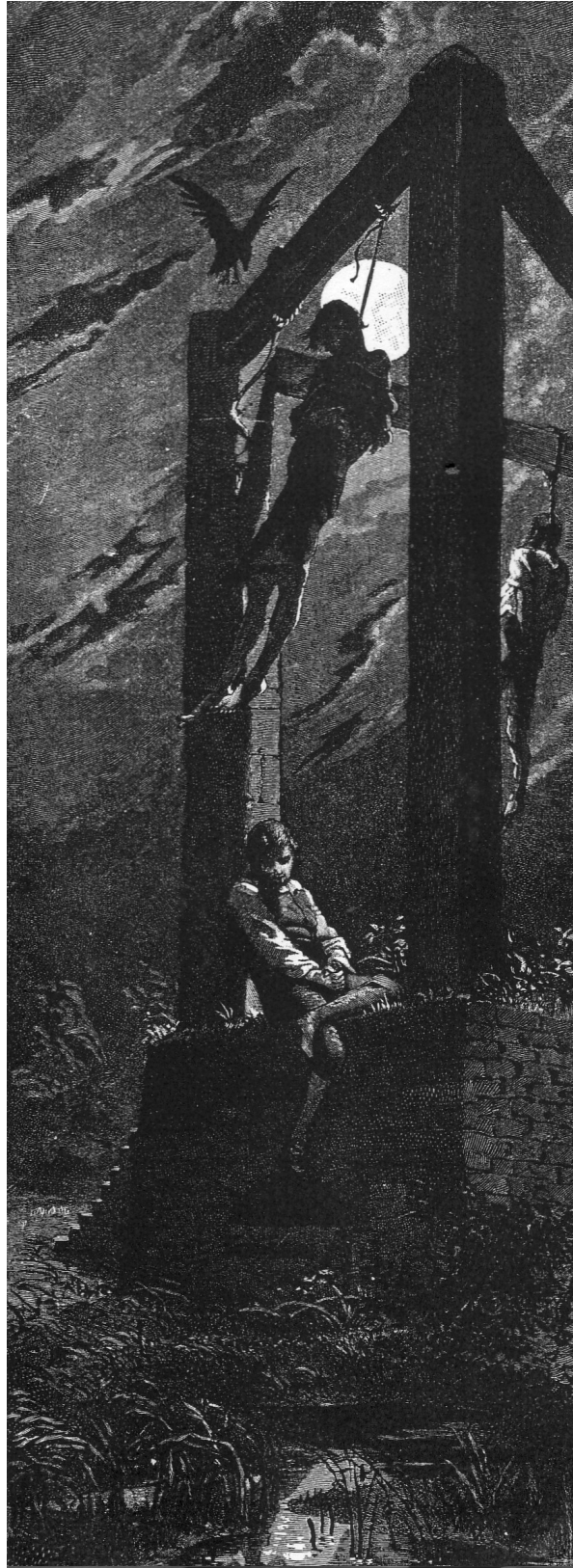
Der findes to slags monstre. Den ene slags lurker i de mørke kroge i barneværelset, når lyset er blevet slukket. Den slags monstre æder børn. Det gør den anden slags monstre ikke. De gør ting, der er meget værre.

Der findes to slags verdener. Der findes børnenes verden, som er magisk, og hvor alt er muligt. Her er alting meget smukkere og meget mere uhyggeligt. Men den findes kun, så længe man tror på den. Hvis ikke man tror, er der kun de voksnes verden tilbage. Den er grå og kedelig, men den kan også være ond. Især mod børn.

Der findes to slags eventyr. Der findes dem, hvor Rødhætte og jægeren dræber ulven. Og så er der dem, hvor ulven æder Rødhætte til sidst. Hvilken af de to historier, I skal til at fortælle, ved jeg ikke. Det er op til dig at finde ud af undervejs, hvilken historie der skal fortælles om lige netop dit barn. Det gælder ikke om at vinde scenariet. Det gælder om at trække historien i den retning, du gerne vil. 'Monstre' kan både være en eventyrlig dannelsesrejse og en barsk tragedie. Hvad skal det være for Anders?

Kristoffer

Kristoffer, 11 år, 5. klasse

Der var ikke andre i stuen end Kristoffer og liget i kisten. Den eneste lyd var den sagte tikken fra uret på væggen. Et par støvpartikler dansede dovent i sollyset fra det ene vindue, og der duftede kraftigt af liljer. Hans mor havde sagt, at Kristoffer ikke måtte gå derind, men han kunne ikke lade være. Han var nødt til at se ham igen. Med bankende hjerte listede Kristoffer hen over gulvbrædderne, mens han langsomt nærmede sig kisten, indtil han til sidst med tilbageholdt åndedræt kunne stille sig på tær og kigge hen over kanten. Manden i kisten lignede slet ikke hans far. Han var bleg og så helt lille ud. Det var først i det øjeblik, at det gik rigtig op for ham, at hans far aldrig ville komme tilbage. Aldrig nogensinde. Det var den nat, Den Døde kom til Kristoffers værelse for første gang. Det var der, mareridtene begyndte.

Kristoffers mareridt handler næsten altid om det samme. Han ligger i sin seng uden at kunne sove, og han ved, at Den Døde er i hans værelse. Den gemmer sig i skyggerne og der, hvor der er koldt og mørkt. For det meste ligger den under hans seng. Og venter. Kristoffer kan mærke kulden fra den. Den Døde er ikke ligesom hans far, da han var død, for Kristoffers far var helt stille og tom. Den Døde er ikke stille, og den er ikke færdig med at leve endnu. Eller med at gøre børn fortræd. Den vil gerne op i sengen til Kristoffer for at blive varmet, og nogle gange tigger den og beder om at komme op. Men Kristoffer giver den aldrig lov. Han rører sig ikke ud af stedet i sine mareridt, for Den Døde ligger parat til at gribe ham om anklerne, hvis han steg ud af sengen, og trække ham ind i mørket under den. Nogle gange vågner Kristoffer og er i tvivl, om Den Døde stadig er der. I begyndelsen skreg han og kaldte på sin mor, men så snart hun kom ind og tændte lyset, var alt normalt. Hun trøstede ham og fortalte, at det bare var en ond drøm, og at han ikke havde noget at være bange for. Kristoffers mor sagde, at han bare skulle lukke øjnene og tælle til 10, hvis han var bange, så ville det uhyggelige forsvinde. Hun foreslog også engang, at lyset kunne være tændt og døren ind til dem på den anden side af gangen kunne være åben, men det nægtede Karsten. Karsten er Kristoffers mors nye mand, og han siger, at lys skal være slukket om natten. Derfor ligger Kristoffer alene i mørket og prøver at falde i søvn, mens han prøver at tænke på noget andet end det, der måske ligger på lur under ham eller inde i skabet. Kristoffer plejede ikke at være bange for mørke, men det er han nu. Han står heller aldrig op på noget tidspunkt i løbet af natten. Det er derfor, at han er begyndt at tisse i sengen.

Om dagen prøver Kristoffer ikke at skænke Den Døde så mange tanker. Han dagdrømmer og fantaserer i stedet for. Selvom han kun er 11 år, ved han allerede, hvad han vil være, når han bliver stor. Han vil være tryllekunstner. Det har han vidst lige siden sin 8 års fødselsdag, hvor hans onkel forærede ham et slidt tryllesæt med guldne spillekort, magiske snore og en tryllestav, der kunne knækkes i to. Onklen fortalte Kristoffer, at sættet havde tilhørt hans far. Kristoffer var

solgt det øjeblik, han åbnede æsken, og lige siden har han været besat af trylleri. Han bruger alle sine lomme penge på trylleartikler fra postordrekataloger, og er hele tiden i gang med at øve sig på et nyt trick eller udtænke et nyt nummer selv. Han bliver aldrig træt af at vise sine venner sit nyeste trick, og det er faktisk noget af det bedste ved at trylle. At se deres måbende ansigter, når han får en mønt til at forsvinde op i en næse eller fremtryller en buket af papirsblomster, og bagefter med et lille, stolt smil nægter at afsløre tricket trods deres plagerier. For en tryllekunstner afslører aldrig sine tricks. Magiske Kristoffer, kalder han nogle gange sig selv, når han sidder og dagdrømmer i en matematiktime.

Den nyfaldne sne lå som en dyne hen over skolegården og middagssolen glimtede i istapperne under tagrenderne. Latter og skrig af fryd hang i luften. Kristoffer og Sofie var ved at give en storgrinende Anders en ordentlig omgang sne. Hver gang Anders var ved at komme på fødderne, skar Kristoffer ansigter af ham, og Anders faldt igen om i sneen af grin. Sofie rejste sig pludseligt op, tog sigte og smed en snebold i hovedet på Mark, klassens nye dreng, der stod alene i et hjørne. Først så Mark vred ud, men så vinkede Sofie ham smilende over til dem. Den dag tog de alle fire ud til kælkebakken efter skole. Det var en magisk dag. De svedte og de lo, og de blev våde af den nyfaldne sne og slog hinanden på skuldrende. De byggede huler, Kristoffer tryllede og de rullede verdens største snebold. Til sidst var det kun Mark, der kunne skubbe den, mens han stønnede og prustede af sted til lyden af de andres jubelråb. Kristoffer blev der meget længere, end han måtte, og kom for sent hjem til aftensmad. Selvom han fik et møgfald af Karsten, gjorde det ikke så meget. Da Kristoffer udmattet lagde hovedet på puden den aften, vidste han, at han aldrig nogensinde ville få så gode venner, som dem han havde lige nu.

Kristoffers venner betyder utroligt meget, og han gør, hvad han kan for at hjælpe dem. Selvom han sædvanligvis snakker Fanden et øre af, er Kristoffer faktisk også ret god til at lytte. Når nogen af de andre har problemer, lytter han og trøster og tager de andre alvorligt. Kristoffer kan næsten altid få dem i godt humør igen. Han prøver at se lyst på de fleste ting, og hans gode humør er smittende. Kristoffer fik ret tidligt rollen som klassens sjove dreng. Han kan godt finde på at spille dum for sjov, når han bliver spurgt om noget eller komme med kvikke kommentarer i undervisningen. Når han er usikker, griber han altid til humor, og i virkeligheden er han ret tit usikker. Når Kristoffer er bange, der er en pinlig situation, eller han ikke ved, hvad han skal sige, plejer han bare at lave sjov eller fortælle en vits. Det er ikke altid, det lykkes særlig godt.

Kristoffer har altid været spinkel og ikke særlig høj, så han er et nemt offer for de store drenge i skolen. Især har et stort brød fra 8. set sig ond på ham. Han hedder Michael, og sammen med to-tre medsammensvorne har han det med at stå på lur i skolegården, eller når Kristoffer er på vej hjem fra skole. Hvis de får fat i ham, kan de finde på at give ham lammere eller buksevand. Et par gange har de også stjålet penge fra ham, og knækket hans splinternye tryllestav. Måske er det fordi Kristoffer er et nemt offer, eller måske er det fordi, han nogle gange ikke kan lade være med at provokere og lave grin med dem. Han har ikke fortalt det til sin mor, for hun ville bare blive ked af det, og Karsten ville bare le og sige, at han var en tøsedreng.

Kristoffer kunne høre sin mor nynne sagte ude i køkkenet, da kedelen begyndte at tude. Der var fodboldkamp i fjernsynet, og lyset fra skærmen var det eneste, der oplyste den dunkle dagligstue. Sådan kunne Karsten bedst lide det. Han sad med ryggen til i den store lænestol,

der engang havde været Kristoffers fars. Kristoffer listede forsigtigt over gulvbrædderne på strompesokker, for ikke at pådrage sig Karstens opmærksomhed, men det var for sent. Karstens stemme var kold og toneløs. "Din mor siger, du er begyndt at pisse i sengen. Det er kun små bøsserøve der pisser i sengen. Små bøsserøve der er mange for mørke". Kristoffer blev helt stiv. "Det er på grund af din far, ikke? Du tænker på, hvordan han ligger og rådner i sin grav. Helt alene i mørket". Karsten rejste sig langsomt op, og en ølflaske væltede med et klir. Kristoffer ville stikke af og løbe op på sit værelse, men hans ben ville ikke lystre ham. Karsten holdt hans blik fast. "Men søde Kristoffer, du har ingen anelse om, hvad det vil sige at være død". Karsten var bleg i det gustne lys fra fjernsynet. Han greb fat i Kristoffers arm, og hans hånd var kold som is. "Hvis du ikke tager dig sammen og begynder at opføre dig som en mand, så skal jeg fandeme nok lære dig at være bange". Ude i køkkenet var Kristoffers mor begyndt at nynne endnu højere.

Kristoffers mor er gift med Karsten, men Karsten er ikke hans rigtige far. Hans far døde, da han var seks år gammel, men det er ikke noget, han rigtig taler med nogen om. Kristoffer kan godt huske sin far. Han var stor og rar, og duftede af savsmuld. Men en dag fortalte mor, at far var i himlen nu, og ikke så længe efter fortalte hun, at hun havde fundet en ny far til Kristoffer og hans brødre. Kort derefter flyttede Karsten, skolens pedel, ind hos dem. Kristoffer har aldrig kunnet lide ham, og han bryder sig ikke om den måde, Karsten ser på ham og hans brødre på. Han er også sikker på, at Karsten hader ham. Tit har Kristoffer ligget i sin seng eller stået ved et nøglehul og hørt sin mor og Karsten skændes. De råber højt, og nogle gange bliver der kastet med ting. Nogle gange græder mor bagefter. Karsten kan heller ikke lide, at Kristoffer tryller. Han siger det er spild af tid, og at sådan noget kun er for bøsserøve. "Og du er ikke nogen bøsserøv, er du vel, Kristoffer" kan han finde på at spørge med et lille, ondskabsfuldt smil og en ånde, der stinker af alkohol. Kristoffer plejer bare at ryste stille på hovedet, og så gå op på sit værelse og finde tryllekufferten frem.

Kristoffer har to yngre brødre, Niklas på syv og Kasper på fem. Han er glad for sine brødre, og nogle gange, når hans mor sover eller er ked af det, så er det ham, der trøster dem og leger med dem. Tit har han lavet en hule med tæpper og stole inde på sit værelse, og så har han lavet trylleshows for dem derinde, og de har siddet og stirret på deres storebror med smilende øjne.

Siden Karsten flyttede ind, har Kristoffer ikke brudt sig særligt meget om at være hjemme. Derfor bruger han al den tid, han kan, med sine venner, og han elsker at lege med dem. Når tiden nærmer sig aftenmad, og de snart skal til at hjemad, har Kristoffer tit held med at overtale de andre til at blive og lege lidt længere. Når han er sammen med sine tre venner, er alting godt. Han ville ønske, at det kunne være sådan altid. Kristoffer har aldrig fortalt dem om Den Døde, af frygt for at de bare vil le ad ham og synes, han er en tøsedreng. Det ville han ikke kunne bære. Ikke med det her. Kristoffer elsker når de griner af Magiske Kristoffer, men det her er noget andet. Kristoffer er en sart og følsom, lille dreng, der skjuler sin angst og skrøbelighed bag sin sjove facade.

Om de bedste venner i verden

Anders: Kristoffer har gået i børnehave med Anders, og allerede dengang var de venner. Anders er hans bedste ven i hele verden, og i mange år, legede de altid sammen alene. Kristoffer og Anders, et uadskilleligt makkerpar. Nu er de også blevet venner med Sofie og Mark, og selvom det er fantastisk at være sammen alle fire, så er det ikke helt som før. Det er et stykke tid siden ham og Anders har leget helt alene uden Sofie, men det er nu også sjovt. Anders er ret klog, og god til at fortælle historier. Han er også vild med at lave drager og flyve med dem.

Kristoffer kan ikke forestille sig en verden uden at være venner med Anders. Engang besluttede Kristoffer og Anders sig for at løbe hjemmefra. Karsten havde været særligt modbydelig, og Kristoffer ville bare væk. Så de pakke en vadsæk med Anders' And blade, chokoladekiks og to Jolly colaer, og så begyndte de at vandre langs de gamle togs Skinner. De gik hele dagen og snakkede og lo, og holdt pauser liggende på jernbaneskråningen. Da det var ved at blive mørkt spurgte Anders, om de ikke skulle til at vende om og gå tilbage. Kristoffer mærkede et

kort stik af skuffelse over, at Anders ikke havde ment det alvorligt ligesom ham selv. Så gik de hjem igen.

Mark: Mark er en super god ven at have. Ikke mindst fordi han er ret stor, og nogle af de andre børn er lidt bange for ham, fordi han kan gå amok nogle gange. Han har kun gået i klassen i et halvt år, men han blev hurtigt venner med Kristoffer og de to andre. Han vil altid gerne se Kristoffers tryllemre, og han er flink og fredelig, når bare man ikke provokerer ham. Kristoffer kan i hvert fald godt lide ham. Det er bare synd at Mark har så mange problemer i skolen. For et par måneder siden ringede Mark, og Kristoffer kunne høre, at han havde en klump i halsen. Marks marsvin var død, og han ville gerne begrave det ordentligt, men han vidste ikke helt, hvordan man skulle gøre. Underforstået at det gjorde Kristoffer. Det var det tidspunkt, hvor Kristoffer har været tættest på at tale med en af de andre om sin fars død. De tog ud på kirkegården og begravede marsvinet i en cigarkasse ved siden af Kristoffers fars gravsten. Kristoffer sagde nogle pæne ord om marsvinet, og så sang han den eneste salme han kan, den som blev sunget til hans fars begravelse. Kristoffers stemme knækkede til

sidst over, og tårerne begyndte at løbe ned ad hans ansigt. Han var bange for, at Mark ville gøre nar eller sige, han var en tøsedreng, men i stedet lagde Mark bare en kejtet arm om hans skulder og holdt ham helt tæt, mens de stod og så ned på deres fødder. Sådan stod de to drenge længe. Det glemmer Kristoffer aldrig.

Sofie: Kristoffer kan godt lide Sofie. Hun er slet ikke som de andre piger i klassen, der opfører sig åndssvagt og går med sminke. Hun er sød, og hun er god til at finde på lege og ideer og spille fodbold. Hun er meget bedre end Kristoffer nogensinde ville blive. Hun er sej, og har det med at finde på konkurrencer om, hvem der er modigst. Kristoffer plejer at gå ret langt for at bevise, at han er lige så modig som Sofie, selvom han slet ikke er det. Sofie og Anders er blevet ret gode venner, og nogle gange kan Kristoffer være bange for, at hun vil tage Anders fra ham. De snakker godt sammen, og ler meget. Men på den anden side ved han godt, at det er noget pjat, det kunne hun jo aldrig finde på.

Stikord til Kristoffer

Tryller

Klassens sjove dreng

Provokerende

Bruger humor som forsvarsmekanisme

Optimistisk udadtil

God at snakke med

Mørkeræd

Angst

Savner sin far og har svært ved at håndtere hans død

Bryder sig ikke om Karsten

Lider af mareridt om Den Døde

Om scenariet:

Der findes to slags monstre. Den ene slags lurker i de mørke kroge i barneværelset, når lyset er blevet slukket. Den slags monstre æder børn. Det gør den anden slags monstre ikke. De gør ting, der er meget værre.

Der findes to slags verdener. Der findes børnenes verden, som er magisk, og hvor alt er muligt. Her er alting meget smukkere og meget mere uhyggeligt. Men den findes kun, så længe man tror på den. Hvis ikke man tror, er der kun de voksnes verden tilbage. Den er grå og kedelig, men den kan også være ond. Især mod børn.

Der findes to slags eventyr. Der findes dem, hvor Rødhætte og jægeren dræber ulven. Og så er der dem, hvor ulven æder Rødhætte til sidst. Hvilken af de to historier, I skal til at fortælle, ved jeg ikke. Det er op til dig, at finde ud af undervejs, hvilken historie der skal fortælles om lige netop dit barn. Det gælder ikke om at vinde scenariet. Det gælder om at trække historien i den retning, du gerne vil. 'Monstre' kan både være en eventyrlig dannelsesrejse og en barsk tragedie. Hvad skal det være for Kristoffer?

Mark

Mark, 12 år, 5. klasse

Mark burde nok ikke kunne huske det, men det kan han. Han var to år og lå i sin barnevogn. Det kunne han godt lide. Luften var kold og frisk og Mark puttede sig ned under dynen med røde æblekinder og en hue trukket godt ned over de små ører. Han var lige vågnet af sin eftermiddagslur og var så småt ved at gøre sig klar til at kalde på sin mor. Barnevognen stod i solen, og han kunne skimte en klar blå himmel langt, langt borte. Der lugtede svagt af gylle, og lugten blev langsomt værre og værre. Så gled en skygge for solen. Først kunne han ikke se, hvad det var, men så blev han helt stiv. En stor skikkelse lænede sig ind over barnevognen og bøjede sit hoved længere og længere ned mod Mark. Det var et stort, loddent hoved med sylespidse tænder og store runde, gule øjne. Øjnene var det mest uhyggelige, og i det øjeblik fyldte de hele Marks verden. Stanken af lort var uudholdelig. Så begyndte barnevognen at blive røkket voldsomt frem og tilbage. Vildere og vildere. Det var som om barnevognen var ved at blive rystet fra hinanden. Mark slog hovedet ind i siden og begyndte at skribe. Kort efter kom hans mor løbende ud til ham, og skikkelsen var væk.

Mark har haft mareridt om trolde lige siden. Ikke hver nat, men de kommer med jævne mellemrum, og så vågner han gispende efter vejret med sved på panden. For det meste siger Mark til sig selv, at det bare er noget, han har drømt. Hvordan kan man overhovedet huske noget fra dengang, man lå i barnevogn? Når han ligger i sin seng om natten med dynen trukket op over hovedet og lommelygten tændt, er han ikke nær så sikker. Mark har flere gange fortalt sin far om mareridtene, og hans far siger altid, at hvis han oplever noget uhyggeligt, så skal han bare lukke øjnene og tælle til 10. Så vil alt det skræmmende forsvinde.

Selvom Mark kun er 12 år gammel, har han allerede gået på tre forskellige skoler. Han flyttede til byen for et halvt år siden sammen med sine forældre, og det var på grund af ham, at de skulle flytte. Det er fordi, han har svært ved at styre sit temperament. Nogle gange bliver han simpelthen bare så sur, og så begynder han at råbe og kaste rundt med stole og sparke til bordene og sådan noget. Det er ikke fordi, han har lyst til at gøre det, nogle gange kan han bare ikke lade være. Det er især hvis nogen driller ham. Ellers hvis læreren vil have ham til at svare på noget, han ikke kan finde ud af, og bliver ved og ved med at spørge. Mark er nemlig heller ikke særlig klog eller dygtig i skolen. Han har også nogle gange svært ved at koncentrere sig og sidde stille, især når han ikke forstår, hvad læreren snakker om. Mark ville ønske, at han kunne lade være med at gå amok, han bryder sig nemlig ikke om at gøre andre fortræd. Engang skubbede han til en klassekammerat, så han slog hovedet ned i en stol og slog fire tænder ud. Der var blod over det hele. Det var ikke rart.

Det værste ved den nye skole er Marks klasselærer Hanne, som hele tiden er på nakken af Mark, og Alexander, der er en møjirriterende dreng fra klassen. Alexanders forældre er rige, og han får hele tiden nyt tøj. Han mobber og driller altid Mark, og det ender næsten hver gang med, at Mark bliver provokeret og springer på ham. Mark ville ønske, at han kunne lade være og bare være ligeglad, men nogle gange er Alexander bare så led, at han ikke kan finde ud af at reagere på andre måder. Det er Mark, der får skylden og får skældud. Altid. Først mange timer senere kommer han på noget smart, som han kunne have svaret tilbage. Men det betyder alt sammen ikke så meget, for på den nye skole har Mark fået noget, han aldrig har haft før. Han har fået venner.

Middagssolen stod højt på himlen og lyset glimtede i snedriverne og i istapperne under tagrenderne. På trods af skrigene, jubelråbene og sneboldene der fløj gennem luften, havde Mark det som om, han var helt alene i verden. Han stod med hænderne i sine overtræksbukser i et hjørne af skolegården og ønskede sig et andet sted hen. Han så på, at alle de andre børn legede i sneen og havde det sjovt, og så skete der noget fantastisk. Mark fik en snebold i hovedet. Først blev han vred, og han kunne mærke det begynde at boble inde i ham, men så fik han øje på Sofie, der smilede til ham under en limegrøn hue. Det var hende der havde kastet snebolden, og hun vinkede ham over til det sted, hvor hende og Kristoffer havde været ved at vaske Anders, der stadig grinede. Efter skole tog Mark med dem ud til kælkebakken. Det var en magisk dag. De kælkede, byggede huler og Sofie og Mark rullede om kap ned ad bakken. De svedte og lo, blev våde af den nyfaldne sne og slog hinanden på skuldrene, og Mark kom for sent hjem til spisetid, fordi han helt glemte tiden. Han kunne næsten ikke sove den nat, og mens han lå i sin seng og så på snefnuggene, der dalede ned uden for sit vindue, vidste han, at han aldrig nogensinde ville få så gode venner, som dem han havde lige nu.

Mark har aldrig haft nemt ved at få venner, og han har faktisk aldrig haft nogen sådan for alvor. Ikke før han flyttede til byen. Den første dag i den nye skole var Mark ret nervøs. Han sad helt oppe forrest i klassen ved katederet og følte sig ensom. Alle de andre i klassen kendte jo allerede hinanden godt, og der var nok ikke nogen, der ville være venner med ham, havde han tænkt. Det var der aldrig. Han var vant til at være ham den nye dreng, der ikke kunne styre sig, og som ingen ville lege med, indtil han blev sendt videre til en ny skole. Sådan var det ikke denne gang. Derfor har Mark lige siden den dag passet godt på sine venner og forsvaret dem, hvis de var i problemer. Han kan godt panikke lidt, hvis de andre skændes, og han bryder sig i hvert fald ikke om det, når de gør det. På sin egen kejtede måde forsøger Mark, så godt han kan, at hjælpe sine venner og trøste dem, hvis de er kedede af det. For han ville ikke kunne bære at miste dem.

Ud over at være sammen med sine venner er noget af det bedste, Mark ved, at sidde og male tinfigurer. Den slags man bruger til at spille rollespil med, men det har han aldrig gjort. Han kan bare godt lide at male dem. Det bedste ved at male, er at han bliver helt rolig indeni. Han har slet ikke svært ved at koncentrere sig og sidde stille ligesom i skolen. Det er som om, at når han maler, så er det hans verden. Så er det hans regler, der gælder, og han skal ikke gøre ting, som han ikke kan finde ud af, bare fordi Hanne siger det. Mark har også sit eget støbesæt, så han selv kan lave de figurer han gerne vil. Han ved godt, at han ikke er særlig god til at male dem, men det betyder ikke så meget. Hans værelse er fyldt med bittesmå vampyrer, varulve, hekse og troldmænd, og han er også begyndt at lave små miniaturelandskaber med træer og bakker, hvor hans figurer kan blive anbragt. Han er efterhånden blevet ret god til at lave den slags dioramaer, og nogle gange når han har Anders på besøg, får han ham til at finde på historier, der passer til. Så

kan de bruge hele eftermiddage på det. Marks yndlingsfigur er en ridder med rustning bevæbnet med skjold og sværd. Det var en helt særlig fornemmelse at male den, og han er ret stolt af resultatet. Nogle gange tager han bare figuren op og sidder og kigger på den, og han får også tit Anders til at fortælle om lige netop den figur.

Der stank af lort fra gylletanken, og foran den grå staldbygning lå en død gris med bugen i vejret. En sort plasticpose hvirvlede hen over gårdspladsen. Mark havde sin skuldre helt oppe ved ørene, og han havde ondt i maven. Lidt derfra stod hans forældre og talte med Damen fra Kommunen, og ved siden af ham stod Hanne og Preben og snakkede hjerteligt. Preben var meget høj, havde kæmpelange ben og arme og store, grove hænder. Det var ham der ejede gården. Mark kunne ikke lide den måde han smilede på, og da de to var blevet alene, fandt han ud af hvorfor. Preben greb hårdt fat i hans skulder, og begyndte at trække ham over mod stalden, hvor Mark straks blev sat i sving. Preben råbte af ham og skældte ham ud, når han ikke gjorde det rigtigt. Han fortalte, at Hanne havde sagt, at det var den behandling en skarnsknægt som Mark havde brug for.

Af og til får Mark og hans forældre besøg af en dame fra kommunen. Hun snakker først lidt med ham, men han forstår ikke altid helt, hvad hun siger. Det er som om, hun ikke rigtig ser på ham. Bagefter taler hun med Marks forældre. Mark ved, at de taler om ham og alle hans problemer. Det er Damen fra Kommunen, der har bestemt, at han skal arbejde på Prebens gård efter skole to gange om ugen. Mark bryder sig ikke rigtig om det. Preben har en stor gård med masser af svin, og han sætter ham til at lave hårdt arbejde som at muge ud i svinestien og sådan noget. Der stinker forfærdeligt på gården, og Mark kan ikke vente med at komme hjem derfra. Nogle gange får han de andre til at følge sig over til gården efter skole, så føles det ikke så slemt. Preben er streng, og hvis Mark gør noget forkert, kan han godt blive meget, meget vred. Det er ikke særlig rart, når han gør det. Mark har flere gange prøvet at fortælle sine forældre, at han ikke kan lide at komme på gården og arbejde, men de siger bare, at det er godt for ham, og at Damen fra Kommunen siger, han skal.

Om de bedste venner i verden

Kristoffer: Mark er glad for, at han er blevet venner med Kristoffer, for udover at være smadderflink, er han temmelig sjov. Mark elsker at se Kristoffer lave tryllekunstner og plager ham tit om at vise et trick. Han er ret sikker på, at Kristoffer nyder det i stor stil. Mark prøver altid at passe på sine venner, men han forsvarer især Kristoffer. Han er nemlig ikke særlig stor og ret spinkel, og de store drenge er tit efter ham. Mark føler sig tryk sammen med Kristoffer, og ville fortælle ham ting, som han ikke kunne finde på at sige til andre. Kristoffers far er død, men det er ikke noget nogen af dem rigtig taler om. Det ligger ligesom bare i luften. For nogle måneder siden fandt Mark sit marsvin død i bunden af sit bur. Han var ulykkelig og havde lyst til at begrave det på den rigtige måde. Men han vidste ikke helt hvordan, så derfor ringede han til Kristoffer. De to drenge tog ud på kirkegården og begravde marsvinet i en cigarkasse. Kristoffer sagde nogle smukke ting om marsvinet, og så sang han en sørgelig sang. Til sidst knækkede hans stemme over, og Kristoffer begyndte at hulke sagte, mens tårerne løb stille nede ad kinderne på ham. Mark vidste ikke helt, hvad han skulle gøre, så han lagde bare en arm om ham. Sådan stod de længe.

Sofie: Sofie finder altid på vilde lege, og hun er meget bedre til fodbold end Mark nogensinde vil blive. Hun er også god til at finde på hurtige bemærkninger, og han elsker, når hun sætter Alexander på plads. Hun kan også godt være lidt skrap, hvis hun ikke får sin vilje. Sofie var den første, der var rar mod Mark på den nye skole, og det glemmer han aldrig. Han kan godt huske følelsen af, at se hendes smilende ansigt under den grønne strikhue for allerførste gang. Han kan også huske, hvordan det føltes i maven. Nogle gange når timen er kedelig, kan Mark finde på at sidde og kigge over på Sofie i smug. Men ikke ret tit, for de gange Alexander har opdaget det, har han drillet med, at de er kæresten, og at Mark er forelsket i hende. Og det er han i hvert fald ikke.

Anders: Mark kan ret godt lide Anders, og han er en af de bedste venner han nogensinde har haft. Han elsker, når Anders fortæller historier om hans tinfigurer, og han kan ligge på gulvet med hovedet på albuerne i timevis og lytte til ham. Anders er klog, og nogen gange kan Mark ikke helt forstå de ting, han siger. Mark ville aldrig indrømme det, men nogen gange kan han faktisk godt være en lille smule misundelig på Anders. Nogle gange ville Mark ønske, at han var mere ligesom ham.

Stikord til Mark

Har svært ved at kontrollere sit temperament

Ikke alt for kvik

Langsom i optrækket

Har koncentrationsbesvær

Maler tinfigurer

Vil andre det godt og er hjælpsom og omsorgsfuld

Passer på sine venner og sørger for de har det godt

Bryder sig ikke om Preben

Lider af mareridt om Trolden

Om scenariet:

Der findes to slags monstre. Den ene slags lurker i de mørke kroge i barneværelset, når lyset er blevet slukket. Den slags monstre æder børn. Det gør den anden slags monstre ikke. De gør ting, der er meget værre.

Der findes to slags verdener. Der findes børnenes verden, som er magisk, og hvor alt er muligt. Her er alting meget smukkere og meget mere uhyggeligt. Men den findes kun, så længe man tror på den. Hvis ikke man tror, er der kun de voksnes verden tilbage. Den er grå og kedelig, men den kan også være ond. Især mod børn.

Der findes to slags eventyr. Der findes dem, hvor Rødhætte og jægeren dræber ulven. Og så er der dem, hvor ulven æder Rødhætte til sidst. Hvilken af de to historier, I skal til at fortælle, ved jeg ikke. Det er op til dig, at finde ud af undervejs, hvilken historie der skal fortælles om lige netop dit barn. Det gælder ikke om at vinde scenariet. Det gælder om at trække historien i den retning, du gerne vil. 'Monstre' kan både være en eventyrlig dannelsesrejse og en barsk tragedie. Hvad skal det være for Mark?

Sofie

Sofie, 12 år, 5. klasse

Den dag Sofie fyldte syv, opdagede hun for første gang, at der findes monstre. Det var en varm dag, solen bagte ned fra en skyfri himmel, og støvet hvirvlede rundt omkring alle gæsterne i Zoo. Sofies ansigt var smurt ind i soft ice, og hun lo, når hendes far løftede hende op for at se aberne eller elefanterne. På et tidspunkt da far, mor og Sara var ved at kigge på souvenirs, løb Sofie lidt i forvejen, forbi burene med de farvestrålende og skræppende papegøjer og forbi en række boder med popcorn og t-shirts. Hun kom til ulvenes indhegning. Der var ikke andre mennesker i nærheden, og Sofie greb fat i hegnet med sine små hænder og smilede, mens ulveungerne tumlede rundt i støvet. Så fik hun øje på den. Ulven var stor og sort, og stod i skyggen under nogle grantræer. Den stod helt stille, men dens gule øjne stirrede direkte ind i Sofies, og hun kunne slet ikke røre sig. Hun var helt stiv, og hendes hjerte begyndte at slå hurtigere og hurtigere. Hun var sikker på at ulven tænkte på, hvordan hun ville smage, og lige om lidt ville den springe over hegnet og... Hun mærkede en varme brede sig i sine shorts og ned ad sit venstre ben, og hun begyndte at skribe. Sofies forældre kom løbende og løftede hende op, men ulven blev bare stående og stirrede efter hende. Den blottede sine tænder i et uhyggeligt smil, og det var som om, den havde al tid i hele verden. Den slikkede sig om munden.

Sofie har aldrig glemt det smil. Lige siden den dag er Ulven kommet til hende i hendes mareridt, og nogle gange, når hun vågner badet i sved om natten, synes hun, at hun kan skimte dens gule øjne i mørket. Sofies mor siger det bare er onde drømme. Hun siger også, at hvis noget er uhyggeligt, så skal Sofie bare lukke øjnene og tælle til 10. Så skal alt det skræmmende nok forsvinde. Sofie har aldrig fortalt sine tre bedste venner om Ulven. Men hvis de grinede ad hende, så ville hun give dem høvl.

Sofie har altid været en drengepige. Det der med at lege med barbies dukker og små ponyer har aldrig været hende. Nej, det bedste i verden er at krybe sig frem over en smattet mark og forsøge at undgå fjendens kugler eller gå på opdagelsesrejse i underskoven og kæmpe mod blodtørstige hovedjægere. At fange haletudser i åen med bukserne smøget op og fødderne nedsunket i mudder, eller se hvem der først kan komme op i skovens højeste træ en tidlig sommermorgen. Sofie har altid hudafskrabninger på knæene og albuerne, og hun har det med at finde på den ene vilde og nervepirrende leg efter den anden. Hun elsker at vinde og udfordrer gang på gang sine venner for at se, hvem der er modigst. Det kan være alt muligt, lige fra hvem der tør lave dørfis

hos deres klasselærer Hanne, til hvem der tør stå længst tid ude på togs Skinnerne. Det er næsten altid en af de andre, der bakker ud først.

Når Sofie bliver stor, vil hun spille på landsholdet. Hun fik sin første fodbold af sin far, og hun har den stadig, selvom den efterhånden er blevet noget laset og slidt. Den dag hun fik den, tilbragte hun hele aftenen med at spille i baghaven, og hun var straks solgt. Der er simpelthen ikke noget bedre end at løbe om kap med sin skygge hen over grønsværen i eftermiddagssolen med bolden foran sig, mens hun lægger sine modspillere bag sig én efter en, og publikum hujer, og adrenalinet pumper rundt i kroppen på hende. Sofie er nemlig lynende hurtig, og hun kan løbe fra alle modstanderne, selvom de både er større og stærkere end hende. Hendes træner sagde engang, at hun kunne løbe om kap med Fanden, hvis hun ville. Der er ikke noget pigehold i byen, men Sofie har fået lov til at spille med på drengeholdet, så længe de ikke spiller i en højere række. Drengene var noget skeptiske i starten, men da de så, hvor dygtig hun var, blev hun hurtigt en naturlig del af holdet. Sofie kan godt lide at have sin gamle bold ved hånden. Det føles rart, hvad enten hun står og spiller den op ad en mur eller over tricks. Nogle gange kan hun godt være lidt rastløs, og så er det rart at have bolden. Af og til kan hun også lokke Anders, Kristoffer og Mark med til at spille. Ingen af dem er særlig gode, men hun kan faktisk bedst lide at spille med dem. Ikke fordi hun er bedre, men fordi de er hendes bedste venner i verden.

Skrigene og råbene fløj igennem skolegården, og middagssolen glimtede i istapperne under tagrenderne. Sofie samlede sin hue op, som Anders havde skudt af hende med en snebold, og hun væltede ham leende om i den nyfaldne sne. Kristoffer sprang straks til og begyndte at vaske den skraldgrinende Anders, og så fik Sofie øje på Mark. Han stod helt for sig selv i et hjørne med skuldrene helt oppe ved ørerne. Han var lige begyndt i klassen. Uden at tænke nærmere over det, samlede Sofie en snebold op og kylede den i synet på den nye dreng. Han så sig først vredt omkring, men så vinkede Sofie ham over til dem, og han kom til at smile. Efter skole tog de op på kælkebakken alle fire. Det var en helt fantastisk dag, en magisk dag. De blev våde og svedige af at tumle rundt i sneen, og de lo, byggede huler i dyngerne og fik en snebold i nakken af Sofie, når de mindst ventede det. Anders havde en af sine drager med, og den fløj de med oppe fra toppen af bakken. Til sidst slap Anders den fri. Vinden greb dragen og førte den længere og længere op mod den frostklare vinterhimmel, indtil de slet ikke kunne se den mere. Fra den dag af hørte de fire børn sammen, og mens Sofie stod sammen med de andre og så dragen blive til en lille prik, vidste hun, at hun aldrig nogensinde ville få så gode venner, som dem hun havde lige nu.

Sofies tre bedste venner er drenge. Hun gider ikke rigtig at være sammen med de andre piger fra klassen. De er kedelige at lege med, og de vil meget hellere gå til fester, danse kinddans og holde i hånd med drengene. Nogen af dem er endda begyndt at bruge sminke. Det gider hun ikke. Mange af de andre piger synes Sofie er barnlig, fordi hun leger med drengene, men hun er ligeglad.

Pigerne fra klassen er ved at blive ligesom Sara. Sara er Sofies storesøster, og de plejede at være rigtig meget sammen. Sara var smadder god til at finde på lege, og Sofie måtte tit gerne være med, når hun arrangerede teselskaber i haven, selvom det næsten altid endte med, at Sofie hentede en plasticdinosaur og hærgede det hele. Da deres far og mor en dag kom hjem med en gul labrador, bestemte Sara, at han skulle hedde Laban, og Sofie og Sara legede i al hemmelighed, at Laban var levende og kunne tale. Det var nogle utrolige ting de kunne opleve, de tre. De var på

fantastiske eventyrrejser i baghaven, og Laban forsvarede pigerne mod alle de farer, der lurede dér. Sofie havde også engang fortalt Sara om Ulven, og hendes storesøster havde bare nikked indforstået og sagt, at så længe de havde Laban og hendes dukker, kunne Ulven ikke gøre dem noget. Men en dag gad Sara lige pludselig ikke lege med sin lillesøster mere. Hun pakkede alle sine legesager væk fra den ene dag til den anden, og hun begyndte at kalde Sofie barnlig. Hun gad heller ikke lege med Laban, og pludselig kunne Laban heller ikke tale til Sofie længere. Når Sofie nævnte Ulven, lo Sara bare og sagde, at den slags monstre slet ikke findes i virkeligheden. Der er noget, der er forsvundet mellem Sofie og hendes søster, og Sara er slet ikke den samme mere. Sofie ved ikke helt, hvad der er sket med hende, men hun har ikke spor lyst til at blive ældre, hvis hun ender med at blive som hende. Det er hun faktisk ret bange for. Nogle gange tager hun Laban med op i sin seng og snakker til ham. Så er det lidt ligesom dengang. Sofie savner sin søster, og hun hader hende også.

Sara går i 9. klasse, og er begyndt at drikke øl og kysse med drenge og sådan noget. Deres far og mor ved ikke at Sara ryger, og hun ville slå Sofie ihjel, hvis hun fortalte det. Sara er altid møgprovokerende og irriterende ovre i skolen, og hun er næsten altid på nakken af Sofie. Nogle gange, når Sara driller med at Sofie er kæreste med en af sine drengevenner, kan Sofie blive rasende og helt rød i hovedet. Ikke mindst efter at hun har opdaget, at hun måske er blevet forelsket i Anders. Sofie har længe bildt sig selv ind, at hun ikke er det, for hun har slet ikke lyst til at være det. Hun har ikke lyst til at være forelsket.

Bussen summede af forventningsfuld stemning. Det var årets vigtigste kamp, og alle var spændte. John sad ved rettet og sang med på landsholdssangen, og trykkede af og til hornet i bund til drengenes store jubel. Hans hvide skjortecærmer var smøget op, så man kunne se hans arme, der var dækket af kraftige, sorte hår, og hans blik hvilede lige så meget på bakspejlet som på vejen. Skolebuschaufføren var populær blandt de andre børn, men Sofie brød sig ikke om ham. Hun vidste ikke rigtig hvorfor, som hun sad der og stirrede ud på landskabet, der fór forbi. Hun brød sig bare ikke om ham. Sofie var den sidste, der steg ud af bussen. John lagde en venskabelig hånd på hendes skulder og smilede bredt til hende. "Held og lykke med kampen, Fie". Han kiggede ned på hendes fødder og op igen. Hun trak sin skulder til sig og tvang et smil frem, men et kort øjeblik, var det som om John ikke ville give slip på hende. Som om han ville holde hende fast. Sofie steg ud af bussen med sin sportstaske i favnen. Hun havde altid haft det lidt svært med at andre rørte ved hende, men det var der ikke nogen, der vidste.

Udadtil er Sofie stærk. Hun kan være stædig, og af og til kan hun stå meget stejlt på at få sin vilje. Hun har også en høj retfærdighedssans, og hun kan godt være skrap, hvis hun synes, at der er noget, der er urimeligt. Hun kan også blive vred og skælde ud, hvis der er nogen der er lede ved hende eller hendes tre venner, og hun kan faktisk blive ret grov i munden, hvis hun vil det. Men inderst inde er Sofie mest skrøbelig og bange. Hun er ved at udvikle sig til teenager, og hun frygter alt det som forandringen vil føre med sig, selvom hun endnu ikke helt ved, hvad det er. Hun vil bare gerne have, at tingene bliver ved med at være, som de er nu. Altid.

Om de bedste venner i verden

Anders: Anders er nok Sofies bedste ven. Han er sød og han er altid sjov at lege med. Han er nok den kvikkeste dreng i klassen, men det er ikke noget han blærer sig med. Sofie er faktisk ikke sikker på, om hun havde lyst til at være venner med ham, hvis han gjorde. Han flyver tit med drager, som han selv laver, og han er også god til at finde på historier. Han har lyst hår og er køn, og Sofie er også begyndt at lægge mærke til, at han har smukke, blå øjne. Den dag, det gik op for hende, var en tidlig sommermorgen, da Sofie og Anders byggede på hulen ude i skoven. De var de første der var kommet, og de første solstråler skinnede ned gennem løvet, mens skoven langsomt kom til live omkring dem. Anders fortalte en spændende historie om en kvindelig ridder, der kæmpede mod et grufuldt monster. Da Anders rakte Sofie hammeren, rørte hendes ene finger kort ved hans, og det var som om der gik et stød igennem hende. Det varede kun ganske kort, men hver gang Anders smilte til hende, føltes det, som når hun har sommerfugle i maven inden en fodboldkamp. Sofie er bange for, at hun er forelsket i ham, og hun ville ønske, at hun ikke var det. Hvad nu hvis der ikke er noget der kan blive som før? Allerhelst ville hun bare glemme det. Hvis hun kunne.

Kristoffer: Kristoffer er for det meste smaddersjov, og han er en alle tiders ven. Han er god til at trylle, og finder hele tiden på nye tricks han kan vise de andre. Nogle gange synes Sofie dog, at han opfører sig lige en tand for åndssvagt, og så er hun ikke bleg for at fortælle ham det. For det meste er han ret god at snakke med, og hvis Sofie er ked af det, kan han næsten altid få hende i godt humør igen. Han er god til at se de lyse sider i alting. Når Sofie finder på vilde lege, kan hun næsten altid lokke Kristoffer med. Hun skal bare spørge, om han ikke tør. Kristoffers far døde, da han var seks, og det er aldrig noget, de har talt om, men hun ved, at hvis nogen virkelig vil såre ham, så skal de bringe hans far på banen. Kristoffer er lille og spinkel, og fordi han har en tendens til at provokere de store drenge, står han ofte øverst på deres liste, når der skal uddeles lammere og buksevand.

Mark: Sofie kan rigtig godt lide Mark. Han er sød og rar, og vil altid gerne hjælpe én. Mark startede i klassen for et halvt år siden, og han har vist gået på en del skoler inden da. Han har det nemlig ret svært i skolen, og han bliver nogen gange vred og går amok og vælter med bordene og sådan noget, hvis han bliver drillet. Især den møgunge til Alexander fra klassen er slem til at provokere ham, og Mark kan ikke rigtigt finde ud af at svare igen. Det kan Sofie til gengæld, og på den måde passer hun på ham. Mark tror, at det er ham, der passer på de andre, fordi han er så bred og stor af sin alder, men i virkeligheden er det nok også omvendt. Mark kan godt være lidt langsom i optrækket nogen gange, og så kan Sofie godt blive lidt utålmodig og bide af ham, men hun er ikke i tvivl om, at han ville gøre alt for hende, Anders og Kristoffer.

Stikord til Sofie

Drengepige

Spiller fodbold og kan løbe om kap med Fanden

Udadvendt

Vovehals

Hurtig i replikken

Bestemt og stædig

Er forelsket i Anders, men vil ikke stå ved det

Hader og savner sin storesøster Sara på samme tid

Har ikke lyst til at blive ældre og forandre sig som Sara

Bryder sig ikke om John

Lider af mareridt om Ulven

Om scenariet:

Der findes to slags monstre. Den ene slags lurker i de mørke kroge i barneværelset, når lyset er blevet slukket. Den slags monstre æder børn. Det gør den anden slags monstre ikke. De gør ting, der er meget værre.

Der findes to slags verdener. Der findes børnenes verden, som er magisk, og hvor alt er muligt. Her er alting meget smukkere og meget mere uhyggeligt. Men den findes kun, så længe man tror på den. Hvis ikke man tror, er der kun de voksnes verden tilbage. Den er grå og kedelig, men den kan også være ond. Især mod børn.

Der findes to slags eventyr. Der findes dem, hvor Rødhætte og jægeren dræber ulven. Og så er der dem, hvor ulven æder Rødhætte til sidst. Hvilken af de to historier, I skal til at fortælle, ved jeg ikke. Det er op til dig, at finde ud af undervejs, hvilken historie der skal fortælles om lige netop dit barn. Det gælder ikke om at vinde scenariet. Det gælder om at trække historien i den retning, du gerne vil. 'Monstre' kan både være en eventyrlig dannelsesrejse og en barsk tragedie. Hvad skal det være for Sofie?